

2. KONGREGACJA DS. DUCHOWIEŃSTWA

a. List Sekretarza Kongregacji ds. Duchowieństwa z dnia 15 października 2009 r.

„Czy chcesz coraz ściślej jednoczyć się z Chrystusem, Najwyższym Kapłanem, który z samego siebie złożył Ojcu za nas nieskalaną Ofiarę, i razem z Nim poświęcać się Bogu za zbawienie ludzi?”

(Pontyfikat Rzymski, Obrzędy święceń biskupa, prezbiterów i diakonów,
Wydanie drugie wzorcowe 1999)

Drodzy współbracia w kapłańskim urzędzie posługi!

Jedyną podstawą naszego życia i naszej służby jest Jezus z Nazaretu, Chrystus, Pan. Kapłańskie istnienie ma w Nim i tylko w Nim, swój prawdziwy początek, swój prawdziwy cel, w Nim ma ono swoje pełne urzeczywistnienie na ziemi, wewnętrzne i osobiste odniesienie do żywego i obecnego, zmartwychwstałego Chrystusa, jest rzeczywiście jedynym doświadczeniem, które może człowieka doprowadzić do tego, by się samemu – ze względu na braci – całkowicie ofiarować Bogu.

Drodzy Bracia, wiemy, jak Pan pociągnął nas do siebie, jak Jego urok stał się porywający dla każdego z nas, jak mówi Prorok: „Uwiodłeś mnie, Panie, a ja pozwoliłem się uwieść; ujarzmiłeś mnie i przemożesz” (Jr 20,7). Ta fascynacja musi być, jak każde prawdziwe i wartościowe dobro, stale broniona, zachowana w oku, chroniona i karmiona, aby nie zginęła, albo, co byłoby chyba jeszcze gorsze, stała się bladym przypomnieniem niezdolnym oprzeć się często agresywnym wpływom świata! W wewnętrznym związku z Bogiem, który jest początkiem i źródłem każdego apostołstwa, tkwi tajemnica, która pozwala na długo żywo zachować entuzjazm dla Chrystusa.

Mogą tu istnieć także inne dobre podstawy, jednak jesteście księżmi przede wszystkim dlatego, aby być „z Chrystusem, Najwyższym Kapłanem, ściśle zjednoczonymi“, jedno z Nim, który jest naszym jedynym ratunkiem, miłością naszego serca, skałą, na której opieramy każdą chwilę naszej posługi, który jest nam wewnątrz bliższy, niż my sami, i za którym tęsknimy więcej niż za czymkolwiek innym. Chrystus, Najwyższy Kapłan, w Jego wnętrzu przyciąga nas do siebie. To zjednoczenie z Nim, które ma korzenie w sakramencie święceń, przynosi z sobą udział w Jego Ofierze: „Być jedno z Chrystusem zakłada rezygnację. Ono obejmuje to, że nie pragniemy przeprowadzić naszej drogi i naszej woli. Pragnąć stać się nie tym czy innym, lecz Jemu się poddać, gdzie i jak On nas chce potrzebować“ (Benedykt XVI, Homilie, Msza Krzyżma, 09.04.2009). Wyrażenie „być jedno“ przypomina nam, że to wszystko nie jest naszym dziełem, wynikiem naszego własnego wysiłku i siły woli, lecz dziełem łaski w nas: To jest Duch, który utożsamia nas istotowo z Chrystusem, Kapłanem, i udziela nam mocy wytrwania aż do końca w tym udziale w Boskim życiu i konsekwentnie w Bożym dziele. „Czysta Ofiara“, którą jest Chrystus Pan, przypomina w końcu każdemu z nas niezastąpione dobro celibatu, który zawiera doskonałą

powściągliwość dla króla nieba i czystość, która nasz dar złożony dla ludzi czyni Bogu miłym.

Niech wewnętrzne bycie jedno z Jezusem Chrystusem i opieka Najświętszej Dziewicy Maryi, „doskonale pięknej” i „całkowicie czystej”, wspomagają nas w codziennej drodze udziału w tym dziele, które jest dziełem Innego. Na tym polega kapłańska posługa. Powinniśmy wiedzieć, że taki udział jest bramą zbawienia – przede wszystkim dla nas, którzy tym udziałem żyjemy: W tym znaczeniu Chrystus jest naszym życiem!

✠ Mauro Piacenza
Arcybiskup tyt. Victoriany
Sekretarz

(Tłum. Bp Stefan Cichy)